

De repetitie

De jongen gaf zijn bootje een duw. Trillend begon het plankje aan een tocht over de vijver. Renee keek toe. Het bootje was nauwelijks meer dan een fantasie. Een leeg zakje chips diende als zeil en aan de achtersteven had hij een vliegertouwje vastgemaakt.

Als het maar drijft, dacht ze.

- Renee!

Ze draaide zich om. In de verte wenkte Lynn. Blijkbaar was het paviljoen toch geopend.

- Ik kom!

Het park was heuvelachtig, daarom waren ze er gestopt. Lynn zag graag een heuvel. Het mocht ook een afgedekte vuilstortplaats zijn.

Lynn wenkte haar nog eens. Waarom die haast?

- Ja, ik kom!

Onderweg begon het Renee te dagen. Ze hoorde muziek opklinken. Rommelig, als een fanfare die zich inspeelt.

- Het begint zo! riep Lynn.

In een verlaten park, in de herfst, wordt een concert gegeven?

Nieuwsgierig keek Renee om zich heen, maar ze zag alleen de jongen bij de vijver.

Die is gelukkig ondiep, dacht ze. Als kind speelde zij ook graag met bootjes.

- Ik kom al. Wil je een concert bijwonen?

Lynn glimlachte. Zij had niets met boten, maar alles met muziek. En dat op een heuvel! Ze deed alsof ze een wals dirigeerde.

Wat een lol, dacht Renee. Lynn was de hele dag al in een jolige stemming.

- Een meevaller, zei Lynn, toen Renee bij het paviljoen was gearriveerd. We mogen naar binnen.

- Is het dan gesloten?

- Het seizoen zal wel voorbij zijn, maar de harmonie repeteert vandaag.

Renee begreep het niet helemaal.

- De bar is open als de harmonie repeteert, zei Lynn.

- Ach, natuurlijk, ze schenken voor de muzikanten.

- En dorstige voorbijgangers.

Lynn maakte een uitnodigend gebaar. Renee stapte naar binnen, gevolgd door haar vriendin.

Vanuit de vestibule, waar ze hun jassen kwijt konden, kwamen ze in een kleine zaal.

- Het is hier niet groot, zei Renee.

De bar was in de kleine zaal. Misschien was er nog een grote zaal.

- Hebben ze hier geen grote zaal? vroeg Renee.

- Waarom? zei Lynn. Ik vind het zo wel gezellig.

Achterdochtig staarde Renee naar het glimmende koper dat tot vlakbij de bar zat.

De muzikanten groetten de dames vriendelijk. Op publiek hadden zij niet gerekend.

- Heb je gezegd, vroeg Renee zacht, dat jij...

- Nee, ik ben een leek, zei Lynn. Net als jij. We komen hier zomaar wat drinken.

Ondertussen ging een kleine man voor de harmonie staan.

- Nou, zei Renee, die hoopte dat er geen bediening was, laten we dan wat bestellen.

Een stuurs kijkende vrouw verscheen in een hoek van de bar. Achter haar viel een deur dicht.

- Er is in ieder geval een toilet, zei Renee, die af hoorde tellen. Goedemiddag.

Lynn en Renee hielden beiden van klassieke muziek. De zoon van Lynn nam vioolles, haar dochtertje kreeg zangles. Vele generaties voor Lynn waren muzikaal, vele generaties na haar zouden het zijn. En Renee speelde mondharmonica.

- Je weet zeker, schreeuwde Renee naar Lynn, dat je wilt blijven?

- Veldwerk! riep Lynn.

Renee probeerde vriendelijk te kijken. De muzikanten konden het immers ook niet helpen.

- Rossini! zei Lynn.

Met een ijzeren glimlach wees Renee naar de tap. Ze stak twee vingers op.

- Ik thee! riep Lynn. Earl Grey!

Het orkest remde bruusk af, ofschoon niet elke muzikant zin had om nu al te stoppen.

- Con brio! zei de dirigent. Con brio! Dat is niet hetzelfde als con haast!

- Een thee, herhaalde Lynn, nadat de barvrouw voor Renee een glas bier had neergezet.

- Er is geen heet water. We zijn gesloten.

Dat had Lynn kunnen weten. Muzikanten drinken geen thee.

- We beginnen vooraan bij D. Met levendigheid en energie. Con brio!

Vlug zei Lynn:

- Doe mij ook maar een biertje.

Renee knikte goedkeurend. Ze wilde weten welk merk het getapte bier was, maar ze verstond het antwoord niet.

- Wat? schreeuwde ze.

- De barbier, zei Lynn luid. Ze rook eerst aan haar bier en nam toen een slok.

- Wat, bar-bier? Is het eigen brouwsel?

- Die is lekker, riep Lynn. Heb je wel goed geproefd?

Bevreemd keek Renee in haar glas. Ze nam nog een slok.

- Gaat toch wel?

De dirigent gooide het anker weer uit, waarna het orkest hortend en stotend tot stilstand kwam.

- Heren, zei hij getergd, dit is een opera, niet een paardenrace.

- Een opera buffa, zei Lynn. De dirigent keek vluchtig over zijn schouder.

- We laten dit deel even zitten, als mevrouw het goed vindt... en we gaan verder bij F.

- Het is een opera buffa, zei Lynn.

Renee zuchtte. Lynn was de jolijt blijkbaar zat en had nu zin om te klieren.

- We moeten dadelijk maar weer eens op pad, zei Renee.

De dirigent draaide zich om en monsterde Lynn. Die glimlachte beminnelijk.

- U mag het wel van mij overnemen, stelde de man voor.

Lynn schudde nee.

- Ik heb gisteren het koper al gepoetst.

- Aardig bier, zei Renee tegen de barvrouw. Maakt u het zelf?

- Zelf? vroeg ze achterdochtig.

- Het is dat Amsterdamse grachtwater, zei Lynn.

- Maar, zei Renee, je zei net...

- Dan laat je het maar staan, zei de vrouw tegen Lynn. Als je maar betaalt.

De dirigent richtte zich weer tot het orkest.

- Vanaf F, heren.

- F, zei Lynn zacht. De f van fuck de kleine nootjes.

- Lynn... zei Renee.

- Je betaalt wel, zei de vrouw. En ik wil hier geen vieze woorden meer horen.

Wederom begon het orkest te spelen, nu nog luider, alsof de f verkeerd begrepen werd.

- Welk vies woord? riep Lynn uitdagend.

Renee haalde een briefje van vijf uit haar tas en legde het op de bar neer.

- Laat de rest maar zitten, zei ze luid.

- Welk vies woord? riep Lynn nogmaals, die zich dit experiment niet wilde laten ontnemen.

De vrouw wees zwijgend maar vastberaden naar de deur.

- Kom op, klier! riep Renee, terwijl ze haar vriendin bij een arm greep.

Lynn liep achteruit mee, haar blik onophoudelijk op de barvrouw gericht. Pas in de vestibule liet Renee haar los.

Dit is veel leuker, zei Renee.

Samen stonden ze aan de oever van de vijver. Lynn staarde naar het bootje dat door de jongen, die geknield naast hen zat, voorzichtig naar de kant werd getrokken.

- Een leeg zakje chips op een plankje, zei Lynn.
- Is het niet knap?
- We staan naar een leeg zakje chips op een plankje te kijken.
- Wie het kleine niet eert...
- Terwijl drama ons wacht.
- Ik had je wel door, zei Renee. Je wilde een fatsoenlijke vrouw fuck! laten schreeuwen.
- Dat is niet netjes, zei de jongen, die verwijtend naar Renee opkeek.
- Dat is inderdaad niet netjes, zei Lynn. Schaam je, Renee.

Gelaten staarde Renee haar vriendin aan.

- Goed, je hebt je zin gekregen. Dan gaan we nu naar de auto.
- Mij best.

Maar na een meter of twintig zei Lynn:

- Een ogenblikje.

Ze liep terug naar de jongen, aan wie ze iets leek te vragen. Hij wees naar het paviljoen.

Renee glimlachte, toen Lynn weer naast haar kwam lopen.

- Laat me raden, zei ze.

Lynn knikte.

- Ze is inderdaad zijn moeder.